

ГОВОР
ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ
ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА НА СВЕЧАНОЈ АКАДЕМИЈИ
ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА КОЛУБАРСКЕ БИТКЕ
3. децембар 1995. године

Поштовани гости, колеге одборници,
драги суграђани,

Већ је постао обичај да се два пута годишње окупимо поводом важних датума наше историје и морам да признам да ми је, као председнику општине, све теже да у таквим приликама кажем нешто посебно ново и оригинално. Најпре због тога што се о тим историјским тренуцима мало тога новог може рећи, а друго, искрено, понекад се уплашим да у похвалама које с разлогом упућујемо овој општини и њеној привреди, не прекорачимо меру доброг укуса и пређемо у непотребно хвалисање. Али, са друге стране, ово су прилике када је ред да кажемо докле смо стигли, зашто да не и да се похвалимо ако за то има разлога. Уосталом, нисмо ми криви што се увек постарамо да разлога буде.

Можда би овог пута било довољно и само то да поделимо олакшање и задовољство због потписивања мировног споразума у Дејтону и суспензије санкција. Руководство Србије је коначно успешно отворило врата овој земљи за њен поновни излазак у свет. Али, баш са отварањем тих врата почиње једна нова борба, многи тврде подједнако тешка, чак немилосрдна у којој на светском тржишту треба да изборимо статус равноправног партнера и поштовања вредног конкурента.

Привредници Милановца се ни једног тренутка нису ни заваравали да ће бити лако и утолико сам убеђен да их суспензија санкција није сачекала неспремне, јер се нису предавали ни док су оне трајале. Мобилношћу, на коју можемо бити само поносни они су већ ових дана успоставили непосредне контакте са својим инопартнерима и ми смо, као грађани, сигурни да ће милановачка привреда успешно одмерити снаге у тој утакмици. То нам је, свакако, најважније, јер је њихов успех предпоставка успеха и сигурности сваког грађанина и општине у целини. На овој власти је само да их у томе подржи и да се, са своје стране, још упорније ангажује на осмишљавању и реализацији оних делатности од којих зависи квалитет живљења и свеукупна физиономија једног модерног града и једне велике општине, која се простира на чак 836 квадратних километара. Чини ми се да доста успешно идемо у том правцу, свако на свом колосеку, али са истим циљем.

Поштовани пријатељи, један наш директор недавно рече да је милановачка привреда стратешки апсолутно потрефљена, те да окосница нашег новог маркетиншког наступа мирно може прећи на културно-историјске, туристичке и друге садржаје за које ово подручје има сјајне предуслове. Мислим да је то тачно и ми смо, ево већ неколико година, смишљено кренули управо у том правцу.

Милановац је мали град, надамак Београда и Крагујевца и нема потребе да у својим амбицијама конкурише садржајима које ови центри већ одавно

нуде. Али зато може бити топао кутак са помало патинастим садржајима на какве смо заборавили, са малим занатским радњама, кафаницама какве је некада имао на сваком кораку, галеријама, књижарама, шеталиштем крај Деспотовице. За такав Милановац не треба много пара, већ добре воље и довољно љубави и упорности да се осмишљено реализује. А милановчанима, сложићете се, не недостаје ни једно ни друго.

Мислим да нећу погрешити ако кажем да је реконструкција градског језгра почела обнављањем зграде некадашњег општинског начелства пред којом смо управо малопре открили споменик војводи Живојину Мишићу, одатле од тог центра пут Такова, Црнуће, Враћевнице, Рудника, Сувобора, Бруснице – Милановац има све услове и разлоге да развија туризам широког спектра. Историја нам је оставила богато наслеђе које се да видети у црквама брвнарама у манастирима – које сад улази у нове књиге музеје и споменике. А опет природа је овај део природе украсила са толико нетакнуте лепоте коју умешно треба понудити и ми ћемо то чинити све више.

Наравно, упоредо нам предстоје велики задаци на изградњи пратеће инфраструктуре каква је једној урбаној средини неопходна. Ми никада нисмо крили, напротив, наглашавали смо, да је Милановац интезивно развијајући привреду, остајао ускраћен за многе друге садржаје често на неверицу многих у Србији. Град кога је красило привредно чудо, нема биоскоп, позориште, спортске хале – до скоро дом културе. Али, и то смо коначно започели, пре свега уз подршку

привреде, а последњих година, све више и уз изузетну помоћ Републике. Данас смо рецимо, отворили физичку салу при новосаграђеној ОШ "Десанка Максимовић". Реч је о објекту изграђеном искључиво средствима Министарства за омладину и спорт и зато га сматрамо изузетно вредним поклоном, који ће, нема сумње пре свега обрадовати нашу децу.

И други објекат, одељење за плућне болести, које смо такође данас отворили, само је део једног крупног пројекта осавремењавања нашег Здравственог центра. У тај пројекат су Скупштина општине, привреда а највише ресорно министарство и фонд здравствене заштите уложили до сада два и по милиона динара, за објекте и опрему. Опет, на задовољство грађана Горњег Милановца.

Кад већ говорим о важним инвестицијама, дозволите ми да овом приликом издвојим још само једну у коју је ова општина, уназад 7-8 година уложила више од 50 милиона марака. Реч је, наравно о Систему "Рзав" који је пред самим завршетком. Република је изградњу овог система пратила са 30% учешћа, а њена помоћ нам је била посебно значајна у протеклих годину дана када смо изградили 19 км цевовода, хидраулични чвор и главни резервоар. А онда нам је за финансирање радова и опрему зафалило 9 милиона динара. Морам и овог пута да нагласим да је спремност којом су се грађани Горњег Милановца изјаснили да кроз самодопринос обезбеде 2 а привреда кроз комунални допринос још 7 милиона динара, и то у наредних 14 месеци, била

пример солидарности и узајамног разумевања. За узврат обећали смо и морамо испунити – 150 литара рза-вске воде у секунди стићи ће у априлу наредне године.

И тако као што и сами видите, кад је реч о Горњем Милановцу, реч резултати и амбиције односе се на готово све области, од привреде, преко туризма до историје.

Данас је овај град, поводом 81.годишњице велике суворорско-колубарске битке, подигао споменик свом првом и једином почасном грађанину, команданту Прве армије, војводи Живојину Мишићу. Човеку који је војнички мудро и победоносно показао Похореку пут натраг са Српске земље. Српску војску је прославио Живојин Мишић, заједно са Радомиром Путником, Степом Степановићем, Петром Бојовићем... Али без такве војске не би било ни њихове славе, а ми смо такође желели да сачувамо од заборавља баш тог српског сељака војника. Не само као један од десетине хиљада редних бројева на њиховим безименим гробовима, већ именом и презименом. Објавили смо и синоћ промовисали књигу "Таковци и Рудничани у ослободилачким ратовима од 1912.- 1918.године" и мислим да смо њома подигли још један заједнички споменик, нашим дедовима, српским домаћинима и браниоцима.

Нисмо ми то учинили само због њих, већ и због нас самих, због сопственог памћења. Јасно нам је више него икада да ћемо утолико дуже трајати, уколико више памтимо.

А ја вам, у име Скупштине општине Горњи Милановац упућујем управо такве жеље – да што дуже трајете у миру, здрављу и благостању.

И молим потпредседника Владе Републике Србије Проф. Др Ратка Марковића да нам се овим свечаним поводом обрати.